

Közös szobor

Ahogy a férfi száraz, itt-ott érdes bőre
a nő illatos krémekkel puhított,
sokkal áttetszőbb bőréhez simul,
majd néhány barnás szemölcs meggyűrődik
a másik test könyörtelen szorításában,
míg az alsókaron és a lábszáron
a finom pihék lehajlanak, akár a fű
egy traktorkerék vastag redői alatt,
és fuldokolva isszák a kitágult pórusok
a máshonnan kibuggyanó verejtékcseppeket,
mintha félig-meddig megkötött
agyagfigurákat próbálna valaki egybegyúrni,
de most már legfeljebb csak törnek,
morzsolódnak, megnyúlnak, eltorzulnak,
nem tudnak igazán összetapadni,
bár néhol mégis egymásba hatolnak,
a rózsaszínű nyílások és dudorok
együtt lüktetnek valameddig, és a síkos,
forró nedvek elkeverednek egészen,
ideig-óráig talán úgy tűnhetne,
hogy sikerül egyetlenegy élőlényként
tenni-venni mostantól fogva,
ám csak az izzadságszag és a parfümillat
egyesülhet, csupán a nyál meg a könny folyik
össze, ahol a ráncok vagy bemélyedések
találkoznak, mint ide-oda kanyargó
öntözőcsatornák, de sem a szív,
sem a máj, sem a lép, sem a tüdő,
sem a kétségbeesetten vergődő agysejtek
nem érhetnek egymáshoz semmiképpen,
csakis születés előtt vagy halál után,
amikor úgysem fognak tudni semmit
önmagukról sem, a másikról sem,
akkor talán igen, addig viszont csak
egy-két szőrszál vagy bőrfoszlányok,
majd hirtelen lelassuló mozdulatok,
mert egy pillanatra mégis látható lesz
a bőrön át kitapogattott közös szobor...

Fogyókellék

Egy ideje szinte örülök annak is,
ha kiürül a fogkrémes tubus,
és végre valahára ki lehet dobni,
vagy amikor a műalkotásnak is beillő,
zölden vagy kéken csillogó,
formatervezett arcszeszes üveg alján
már csak alig-alig lötyög valami,
izgatottan várom, hogy a következő
borotválkozáskor azt is szétdörzsöljem,
meg persze az ásványvizes pillepalackok,
az ilyen-olyan tarka dobozok,
műanyag tasakok, zacskók, szatyrok,
pedig nagyanyám milyen boldog lett volna,
és hogy tette-vette még anyám is
régi gyarmatáros dobozokban
a pótkávét, rizst, cukrot, lisztet,
pálmafák alatt ültek jókedvűen
a fülbevalós, félmeztelen szerencsenek,
de még én is gyufáskatulyában
tartottam a tücsköt, szöcskét,
gyógyszeres üvegcsében az ebihalat,
szürke gumidugóval gondosan lezárva,

és akkor most ez éppen a fordítottja,
alig várom, hogy ürüljön minden,
fogyjon el az a néhány emlék,
amely még szemcsésen ott sötétlik
napsütötte múltam legalján,
igyekszem felidézni mindegyiket,
tehát használni és eldobni végképp,
így távozik a testből a lélek,
bőrből az idegek, izmok,
a hús, a könny, a vér, a nyál,
szemüregből a látás, szájüregből a szó,
arcról a mosoly, lábakból a járás,
kézből a mindennapi kézszorítás,
próbálgatja, érzem, az Isten,
hogy még mennyi maradt belőlem,
hatalmas ujaival préseli derekamat,
mint a fogkrémes tubust,
látja, hogy hamarosan kifogy,
újat kell venni, vagyis teremteni,
jóleső érzéssel gondol arra a pillanatra,
amikor majd a fürdőszobai szemetes kosárba
hajítja összefogdosott, ráncos testemet,
és miután kínkeserves türelemmel
markába zárta a szöcskét,
most leteszi a fűbe és elengedi,
aztán szétnyomja a gyufásdobozt,
és elégedetten szemétre hajítja.

■ **Markó Béla** (Kézdivásárhely, 1951) író és költő, tanár,
politikus.